

Rolnummer
RvV 298 075

Uw kenmerk

Brussel
02/08/2023

Betekening arrest

Mijnheer,

Hierbij beteken ik u het arrest betreffende de hierboven vermelde zaak.

Met hoogachting

Voor de hoofdgriffier

E. VAN DER WEL

E. VAN DER WEL
Toegevoegd griffier

De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van deze beschikking. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

Brussel, 02/08/2023

Voor de hoofdgriffier

EVDW

E. VAN DER WEL
Toegevoegd griffier

Arrest

nr. 292 545 van ² 1 augustus 2023
in de zaak RvV 298 075 / XI

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 26 juli 2023 en de beslissing tot intrekking van een visum van dezelfde datum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers identiteit kan worden vastgesteld aan de hand van een paspoort, identiteitskaart en een rijbewijs.

Op 27 juni 2023 werd verzoeker in het bezit gesteld van een visum type C afgegeven te Dakar door BNL2 geldig van 1 juli 2023 tot 15 september 2023 voor een enkele binnenkomst en een duur van 61 dagen. Verzoekers zoon B.D. heeft op 5 mei 2023 in dit verband een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) aangegaan.

Op 26 juli 2023 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost BRUNAT komende van een vlucht uit Dakar.

Op 26 juli 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Op 26/7/'23 om 08.40 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, D.A. Inspecteur de heer / mevrouw : naam D. voornaam C. T D. K S D geboren op (...)1961 te KOUNGHEUL geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Senegal houder van het document nationaal paspoort van Senegal nummer (...) afgegeven te MINT/DGPN/DPETV op : 02.12.2022 houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Dakar geldig van 01.07.2023 tot 15.09.2023 voor een duur van 61 dagen afkomstig uit Dakar met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : (...)

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Frankrijk onder het nummer FR(...). (...)"

Op dezelfde datum werd eveneens een beslissing houdende de intrekking van een visum ter kennis gebracht.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Geachte Meneer D., C. T D. K S D
Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Heeft / hebben / werd
uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 27.06.2023.
het visum is ingetrokken
Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen(en):
(...)*

6. u bent door Frankrijk in het Schengen Informatiesysteem (SIS) gesignaleerd met het oog op weigering van toegang (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Frankrijk onder het nummer FR(...)."

Tevens werd beslist tot vasthouding van verzoeker in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen merkt verweerder op dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de intrekking van het visum, dat verzoeker niet meer in het bezit is van de nodige reisdocumenten waardoor hem de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd. Verzoeker voert aan dat er een nauwe samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen, die beiden gestoeld zijn op het feit dat verzoeker staat geseind in het Schengeninformatiesysteem (SIS). De verknochtheid van de beslissingen blijkt inderdaad uit de bestreden beslissingen en wordt niet betwist door verweerder.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV.

Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden. Hij heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3. De middelen

3.3.1. Het verzoekschrift bevat de volgende toelichting:

"II. BETREFFENDE DE MIDDELEN

Schending van art. 8 § 1 EVRM van 04/11/1950 en art. 7 van de Handvest van de Fundamentele rechten van de Europese Unie

Schending van het fundamenteel recht op een eerlijk administratief proces, van de rechten van verdediging, van de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, van het audi alteram partem-beginsel, van het recht om te worden gehoord, (beginsel van Belgisch recht en van Europees recht), en de plicht van nauwgezetheid en voorzichtigheid.

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en de formele motivatieplicht, zoals voorzien door artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

III. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

Schending van art. 8 § 1 EVRM van 04/11/1950 en art. 7 van de Handvest van de Fundamentele rechten van de Europese Unie en van het fundamenteel recht op een eerlijk administratief proces, van de rechten van verdediging, van de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, van het audi alteram partem-beginsel, van het recht om te worden gehoord, (beginsel van Belgisch recht en van Europees recht), en de plicht van nauwgezetheid en voorzichtigheid.

Gezien het feit dat de vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van de orde van waarborg zijn en niet louter van goede wil of praktische regeling (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002 Conca/België § 83) enerzijds, en het feit dat dit artikel prevaleert boven de bepalingen van de wet van 15/12/1980 anderzijds, is het aan de administratieve overheid om, alvorens zijn beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, rekening houdend met de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Eerste tak

Het fundamenteel recht op een eerlijk bestuurlijk proces, zijn rechten van verdediging, de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, het audi alteram partem-beginsel, het recht om gehoord te worden (beginsel van Belgisch recht en Europees recht), en de plicht van nauwgezetheid en voorzichtigheid werden door verweerder miskent omdat verzoeker niet in de gelegenheid was

gesteld zijn argumenten in het kader van het besluitvormingsproces nuttig en doeltreffend naar voren te brengen.

[citaat van RvS 24 februari 2015, nr. 230 293 en verwijzingen naar rechtspraak van RvS en RvV]

Niet alleen werd verzoeker niet uitgenodigd om zijn argumenten tegen zijn terugdrijving en intrekking van zijn visum naar voren te brengen, maar bovendien werden de garanties die er juist op gericht waren dat het recht om te worden gehoord op een "nuttige en effectieve" manier zou worden uitgeoefend, niet verzekerd.

Indien zijn rechten echter waren geëerbiedigd, had verzoeker elementen kunnen aanvoeren die van invloed zouden zijn geweest op het besluitvormingsproces en zouden de besluiten die verweerder voornemens was te nemen anders zijn geweest.

Wat betreft het ontbreken van een uitnodiging om te worden gehoord en het feit dat verzoeker niet in de gelegenheid is gesteld om effectief en nuttig zijn argumenten naar voren te brengen:

- Geen enkel moment werd hem op een duidelijke en begrijpelijke manier gevraagd of hij argumenten had om tegen de terugdrijving van het grondgebied en intrekking van zijn visum te zijn.
- Hij was niet naar behoren ingelicht over de beslissingen die verweerder tegen hem zou nemen.
- Hij was niet naar behoren geïnformeerd over zijn rechten in het kader van het besluitvormingsproces, met name het recht om een advocaat te raadplegen om zijn argumenten naar voren te brengen, de wijze waarop hij documenten naar verweerder moest sturen tijdens zijn vasthouding en daardoor fysiek niet in staat om de documenten zelf te verzamelen en te verzenden.
- Hij was niet naar behoren geïnformeerd over de informatie en documenten die hij aan verweerder kon sturen en die de beslissingen zouden kunnen beïnvloeden.
- Hij kon zich niet laten bijstaan door een raadsman in het besluitvormingsproces.
- Hij had voorafgaand aan zijn besluitvorming geen inzage in zijn administratief dossier.
- Hij was niet op de hoogte van de wettelijke bepalingen die op hem van toepassing zouden kunnen zijn.
- Hij was niet naar behoren geïnformeerd over de problemen die ten grondslag lagen aan de vragen die hem zouden zijn gesteld.
- Hij had kunnen staven dat zijn seining beruiste op een kennelijke verwarring nopens zijn identiteit met een homoniem.
- Hij was niet naar behoren geïnformeerd over de elementen waarvan hij werd geseind en die de beslissing kon baseren en de beoordeling van verweerder in het kader van het besluitvormingsproces konden beïnvloeden.
- Verzoeker heeft onvoldoende tijd gekregen om zijn opmerkingen in te dienen.

Een reeks garanties beheerst het recht van verzoeker om zijn standpunt op een "nuttige en doeltreffende" manier naar voren te brengen en de correlatieve verplichting van verweerder om alle relevante elementen te verzamelen om te beslissen om rekening te houden met alle omstandigheden, quod non in casu.

Om te worden gehoord en om zich op een nuttige en doeltreffende manier te kunnen verdedigen, had verzoeker moeten worden uitgenodigd om zijn argumenten naar voren te brengen en had de uitoefening van zijn recht om te worden gehoord gepaard moeten gaan met bepaalde waarborgen, zoals die welke in het middel worden genoemd en die juist in deze zaak ontbraken.

P. GOFFAUX definieert de contouren van het recht om gehoord te worden als volgt (P. GOFFAUX, *Dictionnaire de droit administratif*, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83)

[citaat voormelde bron]

Net als het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van State er al aan herinnerd dat wanneer de verweerder op eigen initiatief handelt, hij rekening moet houden met bepaalde elementen in het kader van het besluitvormingsproces en nodigt de buitenlander uit om zijn argumenten op een nuttige en effectieve manier naar voren te brengen (CE n°230.293, 24.02.2015):

[citaat voormelde rechtspraak]

Uw Raad onderstreepte dat deze waarborgen gepaard gaan met het recht om te worden gehoord om het effectief te maken, in twee recente arresten, verwijzend naar de leer van I. OPDEBEEK: CCE nr. 200.486, 28.02.2018, pp.7-8; RvV nr. 197.490, 01.08.2018).

Vastgesteld moet worden dat verweerder er niet in is geslaagd om een nuttige en doeltreffende toepassing van het recht van verzoeker om te worden gehoord te verzekeren door de bovengenoemde essentiële waarborgen te negeren.

Elementen die verzoeker zou hebben aangehaald als zijn rechten en voornoemde garanties waren gerespecteerd:

Indien zijn rechten en voornoemde waarborgen waren geëerbiedigd, zou verzoeker met name de volgende elementen hebben aangevoerd, waarmee verweerder rekening moest houden en die het besluitvormingsproces zouden hebben beïnvloed en de door haar voorgestelde besluiten zouden hebben gewijzigd:

- Hij had de inhoud van zijn administratief dossier willen controleren alvorens zijn opmerkingen te formuleren, zodat ze zo relevant mogelijk waren en hij zijn dossier kon staven met betrekking tot zijn identiteit.
- Het feit dat hij zich wenste te laten bijstaan door een raadsman, zodat zijn uiteenzettingen en stukken zo goed mogelijk worden weergegeven en het besluitvormingsproces kunnen beïnvloeden.
- Het feit dat hij wilde dat hem duidelijke vragen worden gesteld en dat hij op de hoogte wordt gebracht van het zeilen van de administratieve procedure waaraan hij was onderworpen en van de beslissingen die verweerder voornemens was te nemen: hij had dus zijn situatie kunnen beschrijven, de relevante documenten (inclusief die in de bijlage) overleggen en niet worden teruggedreven.
- Hij had verantwoording kunnen geven m.b.t. zijn identiteit aan de hand van vergelijking van vingerafdrukken.

Opgemerkt moet worden dat het niet kan worden uitgesloten dat de genoemde elementen in de omstandigheden in casu waarschijnlijk een invloed zouden hebben gehad op de inhoud van de beslissingen (CCE n°187.501, 24.05.2017).

Rekening houdend met al deze elementen moet worden opgemerkt dat de normen in kwestie niet in acht werden genomen en dat de aangevochten beslissingen moeten worden opgeschort en vervolgens nietig verklaard.

Tweede tak

Verweerder heeft niet getracht alle nuttige elementen te verzamelen om met volledige kennis van zaken uitspraak te doen en heeft zijn beslissingen niet gebaseerd op een beoordeling van alle relevante elementen en in het bijzonder van de elementen opgesomd in het eerste deel, wat neerkomt op een gebrek aan grondigheid, op een ontoereikende motivering, aangezien het geenszins getuigt van een voldoende afweging van de concrete elementen van de zaak. Dit is voornamelijk het geval met betrekking tot de verwarring van identiteit van verzoeker.

Hoewel het haar plicht is om met de grootst mogelijke zorgvuldigheid de inmenging in het privéleven van verzoeker door de beslissingen die zij van plan is te nemen en die zij heeft genomen, te analyseren, heeft verweerder niet naar behoren rekening gehouden met de belangrijke elementen die op hem betrekking hebben, in het bijzonder met betrekking tot zijn identiteit. Ook de miskennis van het fundamentele recht op privéleven is disproportioneel.

Artikel 8 garandeert dus zowel het gezinsleven als het privéleven in de ruime zin van het woord, waaronder het recht om een privé-sociaal leven te leiden, dwz de mogelijkheid voor het individu om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. In dit aspect verankert genoemd recht de mogelijkheid om anderen de hand te reiken om relaties met medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

Het fundamentele recht op privé- en gezinsleven vereist dat de administratieve autoriteit, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk onderzoekt. De beslissing die tot gevolg heeft dat het genot van het recht op privéleven wordt beperkt, moet het streven weerspiegelen om een juist evenwicht te vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven (CCE nr. 139.759 dd 26/02/2015).

Er dient rekening te worden gehouden met de rechtspraak van de RvV volgens welke de administratie, zodra zij kennis heeft (of moet hebben) van het privéleven van de burgers, moet streven om daarmee rekening te houden in haar beslissing, meer bepaald: "Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors être considérée comme fondée à leur égard" (CCE 25.10.2013, nr 112.862).

De analyse moet dus "zo rigoreus mogelijk" zijn, en dat was hier duidelijk niet het geval.

Indien naar behoren rekening wordt gehouden met alle feiten van de zaak, is het duidelijk dat de genomen beslissingen ook onevenredig afbreuk doet aan het grondrecht van verzoeker op privéleven.

Het bijwonen van een huwelijksfeest van een zoon kan bezwaarlijk genegeerd worden als zijnde deel uitmakend van privéleven van een vader die bovendien op een verre afstand van zijn zoon leeft.

Het ontbreken van enig analyse van het privéleven van verzoeker maakt een schending uit van het fundamentele recht op privéleven, afzonderlijk genomen en samen met de verplichtingen van motivatie en nauwgezetheid.

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en de formele motivatieplicht, zoals voorzien door artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De motiveringsplicht waarin artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen, vereist dat de administratie zowel de juridische redenen als de feiten uiteenzet waarop een beslissing gebaseerd is (formele motivering)

maar ook dat deze motivering verifieerbaar, exact, relevant, adequaat en toelaatbaar is (materiële motivering) (CE, 25 april 2002 n° 105.385).

De ten grondslag van de beslissing tot intrekking van een visum werd als motief vermeld dat betrokkene staat geseind met verwijzing naar artikel 24 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009, terwijl er nergens in bewuste artikel 24 sprake is van seining.

Waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat de juridische redenen waarop de aangevochten beslissing gebaseerd is exact, relevant en adequaat is.

De aangevochten beslissing verwijst eveneens naar artikel 34,2 van de verordening die als volg luidt:

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgifte voorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lid staat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

Verweerder blijft echter in gebreke te vermelden aan welke afgifte voorwaarden niet langer voldaan wordt, terwijl de redenen hieromtrent wel opgesomd worden in artikel 32.

In casu is het uiteraard niet voldoende om zich willekeurig louter te beperken tot een seining, zonder daarbij rekening te houden met andersluidende voorhanden elementen, al ware over te gaan naar het vergelijken van vingerafdrukken.

Door met klem te zwijgen over de onderliggende redenen waarop diens beslissingen stoelen, negeert tegenpartij op bijzondere wijze zijn verplichting zowel tot formele als materiële motivatie en laat niet toe verzoeker tot enig begrip hiervan.

Alleen hierdoor is de aangehaalde motivatie onverantwoord en maakt dus op zich reeds een miskennis uit van de motivatieplicht, zowel bij toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet als van de formele motivatieplicht, zoals voorzien door artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

3.3.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven op grond waarvan die beslissing zijn genomen, worden aangegeven. Er wordt immers verwezen naar artikel 3, eerste lid, 5°, 8°, 9° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing worden tevens de feitelijke grondslagen aangegeven waarop deze beslissing steunt:

[citaat motief SIS seining Frankrijk]

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

In de mate hij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te voeren, dient te worden opgemerkt dat de Raad dienaangaande reeds het volgende heeft geoordeeld:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303; RvV, 30 juni 2011, nr. 64.262)

De bestreden beslissing bevat, naast een motivering in feite, eveneens, de determinerende motieven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 5°, 8° 9° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang [2 en verblijf gesignaleerd staat in het SIS]2 of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

(...)

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;"

België, als Schengenlidstaat, heeft de plicht op zich genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen.

Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar een eventuele SIS-seining wordt nagegaan.

Het nieuwe artikel 8.2 van de Verordening (EU) 2016/399 (Schengengrenscodereglementering) verscherpt de veiligheidsmaatregelen en bepaalt dat de grenspolitie voortaan elke reiziger die de Schengenzone verlaat of binnentreedt, in de politionele databanken moet checken:

"2. Eenieder is op een minimale controle onderworpen tot vaststelling van de identiteit op basis van de overgelegde van de reisdocumenten. Deze minimale controle bestaat uit een eenvoudig en snel onderzoek, voor zover opportuun met het maken van van technische voorzieningen en deurbehandeling, in de databanken, van de informatie die op de gestolen, ontvreemde, verloren van de documenten, naar de geldigheid van het document dat de rechtmatige houder recht van grensoverschrijding geven en naar tekenen van namaak van de vervalsing.

De in de eerste alinea is de regel voor personen die onder de Unierecht voor vrij verkeer.

Bij de minimale controle van personen die onder het Unierecht en vrij verkeer vallen, kunnen de grenswachters, op niet-systematische basis, nationale en Europese databanken raadplegen om zich te houden aan de vergewissen dat de betrokkene geen reëel, actueel en voldoende gevaar voor de binnenlandse veiligheid, de openbare orde, de internationale betrekkingen van de lidstaten dan wel een gevaar voor de volksgezondheid vormt.

Het resultaat van deze raadpleging doet niets af aan het recht van het grondgebied van het grondgebied van het grondgebied van personen die onder de Unierecht in Richtlijn 2004/38/EG."

Conform het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) hebben enkel de volgende entiteiten toegang tot de gegevens in SIS II.

Nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor:

- grenscontroles;
- politie- en douanecontroles;
- de instelling van strafvervolging en van gerechtelijke onderzoeken voorafgaand aan tenlastelegging;
- visumverlening en de afgifte van verblijfstitels.
- De Europese Politiedienst (Europol) mag gegevens direct bevragen, maar voor het gebruik van de bij die bevraging gevonden informatie is de toestemming van het betrokken Schengenland vereist.
- Nationale leden van Eurojust en hun assistenten, maar niet het eigen personeel van Eurojust. De gebruikers mogen slechts toegang hebben tot de gegevens die voor het vervullen van hun taken noodzakelijk zijn.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de grenspolitie niet bevoegd was om de voorwaarden tot afgifte van zijn visum bij binnenkomst op het Schengengrondgebied nogmaals te onderzoeken.

Hij kan niet gevolgd worden waar hij stelt niet naar behoren te zijn gehoord aangezien uit het grensverslag d.d. 26.07.2023 duidelijk blijkt dat hij in het Frans werd gehoord en de redenen voor zijn verblijf in België heeft kunnen kenbaar maken.

Waar hij stelt dat, mocht hem formeel en uitdrukkelijk gewezen zijn op het doel van het verhoor enzovoorts, hij andere verklaringen zou hebben afgelegd dan hij nu heeft gedaan, past verzoeker eigenlijk het wetboek van strafvordering dat echter niet is ingevoegd in de Vreemdelingenwet en is niet toepasselijk in casu.

Een schending van het hoorrecht is niet aan de orde.

Waar verzoeker stelt dat het Bestuur niet getracht heeft alle nuttige elementen te verzamelen om met volledige kennis van zaken uitspraak te doen.

In de mate verzoeker de SIS-seining in twijfel trekt, verwijst verwerende partij naar een arrest van de Raad met nr. 257.883 van 09.07.2021 waarin werd gemotiveerd als volgt:

"Waar verzoekster de theorie ontwikkelt over de motivering door verwijzing, kan de Raad die theorie in beginsel volgen, doch blijkt niet dat verzoekster in casu hier belang bij heeft. De SIS-seining zit in het administratief dossier, de raadvrouw van verzoekster heeft deze SIS-seining voor de UDN-zitting kunnen inkijken en heeft ter zitting zich kunnen verweren ten aanzien van deze SIS-seining. In elk geval, waar verzoekster in het verzoekschrift in twijfel trekt dat er een SIS-seining bestaat, blijkt deze seining uit het administratief dossier en is deze nog geldig tot 12 mei 2024. Waar de raadvrouw van verzoekster allerlei bedenkingen uit ter zitting over deze SIS-seining, aangaande het waarom ervan en wanneer die SIS-seining is ingegaan, blijkt dit inderdaad niet uit de SIS-seining. Echter, wat betreft een

eventuele betwisting rond deze SIS-seining, moet verzoekster zich tot de Duitse rechter wenden, aangezien het een Duitse SIS-seining betreft, die klaarblijkelijk nog steeds geldig is.”
Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker in België een door artikel 8 EVRM beschermd, gezins-, familie- of privéleven zou leiden. Waar hij verwijst naar zijn in België verblijvende zoon, toont hij geen bijzondere afhankelijkheidsband aan met zijn zoon.
Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.3. Verzoeker verwijst naar artikel 34, tweede lid, van de Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode).

Hij houdt voor nooit in Europa of Frankrijk te zijn geweest. Hij benadrukt dat de SIS seining kennelijk moet berusten op een identiteitsverwisseling. Dit blijkt verzoeker via zijn advocaat reeds op 26 juli 2023 aan de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben meegedeeld. Verzoeker voert verder aan dat verweerder in gebreke blijft te vermelden welke voorwaarden van afgifte van het visum niet langer voldaan zijn en hiernaar een onderzoek dient te worden gevoerd.

Nu verzoeker erop wijst dat hij op een gebrekkige manier werd gehoord, merkt de Raad op dat dit een onderdeel vormt van de zorgvuldigheidsplicht. De administratie heeft de verplichting haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke regelgeving, *in casu* artikel 34, tweede lid, van de Visumcode.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Zoals verzoeker eveneens erkent en verweerder in de nota opwerpt, is het vaste rechtspraak dat het loutere feit dat men een visum heeft verkregen na controle van de vereiste inreisvoorwaarden, op zich niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Uit het uittreksel van de SIS-signalering blijkt dat de signalering voor de heer D.C. steunt op grond van artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (SIS II-verordening). Deze bepaling heeft betrekking op de voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf. Uit een samenlezing van overweging 11 en artikel 29 van de SIS II-verordening blijkt dat een signalering met het oog op weigering van toegang of verblijf in de regel na drie jaar automatisch uit SIS II wordt verwijderd. De vervaldatum van de seining wordt vermeld, namelijk 17 oktober 2025.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissingen zich beperken tot de weergave van het feit dat Frankrijk voor verzoeker een signalering heeft ingevoerd *ter fine* van weigering van toegang of verblijf. Dit is het enige motief dat werd weerhouden.

De Raad volgt verweerder in de nota dat België, als Schengenlidstaat, de plicht heeft om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten willen binnenkomen. Een SIS-signalering is bovendien ook onmiskenbaar een objectief en ernstig gegeven.

Uit artikel 36 van de SIS II-verordening blijkt dat het bijhouden van foto's en vingerafdrukken evenwel courante extra gegevens zijn om misbruik van identiteit te voorkomen, maar gegevens hierover worden

niet teruggevonden in het administratief dossier. Op 1 augustus 2023 blijkt wel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst over te gaan tot een verder onderzoek van de identiteit van de geseinde persoon en de overeenkomst ervan met verzoeker. Daarbij wordt ook gevraagd naar de motieven voor de seining. *Prima facie* blijkt hieruit onmiskenbaar dat verweerder zelf niet over de nodige gegevens beschikt om te kunnen bevestigen dat de SIS-seining over verzoeker gaat.

Artikel 8 van de SIS II-verordening heeft betrekking op "uitwisseling van aanvullende informatie" hetgeen de lidstaten de mogelijkheid geeft aanvullende informatie uit te wisselen. Artikel 8, derde lid, van de SIS II-verordening stelt ook dat aan door andere lidstaten gedane verzoeken om aanvullende informatie zo spoedig mogelijk wordt voldaan. *Prima facie* blijkt evenwel dat verweerder pas heeft getracht Frankrijk te contacteren nadat verzoeker zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, ondanks de uitgedrukte twijfel niet alleen door verzoeker zelf geuit, maar tevens door de advocaat van verzoeker die Dienst Vreemdelingenzaken sinds 26 juli 2023 meermaals contacteerde met de mededeling dat de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op een SIS-seining die niet over de juiste persoon gaat. Verzoeker ondernam ook via een Franse advocaat onmiddellijk stappen om meer duidelijkheid te krijgen van de Franse autoriteiten op dit vlak.

Verzoeker wordt bijgetreden dat verweerder niet getracht heeft om alle nuttige elementen te verzamelen om met volledige kennis van zaken uitspraak te doen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 34, tweede lid, van de Visumcode wordt *prima facie* aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig, waardoor is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het is evident dat een SIS-signalering nadelig is voor verzoeker die beoogt het Europese continent voor het eerst binnen te komen om het huwelijksfeest van zijn zoon bij te wonen. Het is eveneens evident dat verweerder niet verantwoordelijk is voor de signalering op zich, noch voor eventueel misbruik van een identiteit. Op basis van het geheel van elementen in deze uitzonderlijke zaak is het vereist om meer duidelijkheid over deze signalering te bekomen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen.

Aangezien verzoeker een visum verkreeg van de Belgische overheid dat hem moet toelaten in België te verblijven en het huwelijksfeest van zijn zoon bij te wonen, terwijl de bestreden beslissingen zonder zorgvuldig onderzoek van verzoekers situatie een einde maken aan zijn recht op toegang en kort verblijf.

De Raad dient te benadrukken dat in de huidige rechtspraak een beslissing tot terugdrijving wordt beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure aan verzoeker geen rechtsherstel zal kunnen bieden.

De vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond dient niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze te worden geïnterpreteerd aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

De argumenten van verweerder in de nota met opmerkingen doen daaraan geen afbreuk.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving en de intrekking van het visum.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 26 juli 2023 en van de beslissing tot intrekking van het visum van dezelfde datum wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

S. VAN CAMP